

JOSÉ VRIENS

Roman

HET HUIS AAN
DE
OVERKANT

HET HUIS AAN DE OVERKANT

Van José Vriens verschenen eerder
bij Uitgeverij Zomer & Keuning onder meer:

Getekend

Niet minder

Vergeten

Gestolen tijd

Verblind

José Vriens

*Het huis aan
de overkant*

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401909747
ISBN e-book 9789401909761
NUR 344

© 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.romanserie.nl
www.josevriens.nl

Alle rechten voorbehouden

Proloog

De kist werd door vier mannen in het zwart naar buiten gedragen en in de eveneens zwarte lijkwagen geschoven. Steunend op zijn stok keek Wim Looiakkers toe hoe even later de auto, met daarin het levenloze lichaam van zijn vader, het erf af reed.

Hij draaide zich om en ging terug naar binnen. Nu was hij alleen. Niemand die zich om hem bekommerde en niemand voor wie hij nog behoefde te zorgen. De begrafenis zou over drie dagen kunnen plaatsvinden, had de begrafenisondernemer hem verzekerd. Dat kon nog net voor het weekend. Mooi, het kon maar gebeurd zijn.

Druk zou het toch niet worden. Familie was er niet meer. Wim was zelf de jongste van het stel. Vrienden had vader de afgelopen jaren ook niet meer gehad. Iedereen was hem voorgegaan op die laatste weg naar de eeuwigheid. De burens zouden misschien komen en een paar vrienden en wat kennissen van hemzelf.

Dat was het trieste als je zo oud werd als vader, dan bleef je alleen over. Honderdvier was hij geworden. Een mooie leeftijd. Daar hoefde je niet triest van te worden, meende Wim. Of hij dat zou halen was nog maar de vraag.

De brief van het verzorgingstehuis lag op tafel. De huisarts had hem aangeraden zich daar in te schrijven aangezien zijn vader het niet lang meer zou maken. De man had gelijk gekregen.

Straks zou hij hen bellen. Eerst een bakkie troost. Hij slofte naar de keuken waarin nog een ouderwets granieten aanrecht stond. Het gasfornuis stond op de koelkast en was daarmee de enige luxe die hier te vinden was. De allesbrander deed al jaren dienst als verwarming in de woonkeuken. Moeder was er altijd tevreden mee geweest. Wat had je nog meer nodig aan moderne fratsen als je maar met zijn tweetjes was?

De fluitketel stond altijd met water gevuld op de kachel. Stoom steeg op uit de lange tuit van de ketel. Het water zou vast warm genoeg zijn voor koffie.

Wim schepte wat oploskoffie in een grote mok en goot er heet water op. Hij liet zich moeizaam in de grote schommelstoel bij het raam zakken en keek langzaam de keuken rond. De vuile kopjes en borden van de afgelopen dagen stonden er nog. Hij had de fut niet

gehad om de afwas te doen. Marjan, de gezinshulp, kwam morgen. Zij moest het nog maar een keer doen. Het zou wel de laatste keer zijn dat ze kwam. Voor hem was het immers niet nodig. Binnenkort zou hij zelf naar het verzorgingstehuis gaan. Hij kon er een kamer krijgen met elke dag een warme maaltijd, en hulp als dat nodig werd.

Wat moest hij hier nog nu vader er niet meer was? In zijn eentje wilde hij hier niet blijven. Er was niks meer wat hem hier hield, geen vee, geen mensen. Hij hield wel van wat aanspraak, en dan meer dan het korte praatje met de thuiszorg die een paar keer per dag langs was gekomen om vader te verzorgen. Weer onder de mensen komen nu hij niet meer dag en nacht bij zijn vader hoefde te blijven. Dat idee stond hem wel aan.

Cat van Tilborg parkeerde de Landrover op de oprit naast haar huis. Ze bleef even in haar auto zitten en keek verbaasd naar de bedrijvigheid aan de overkant van de straat, bij de voormalige boerderij van Looiakkers. Er stond een drietal duur uitziende auto's in de berm geparkeerd.

Ze pakte haar rugzak van de passagiersstoel en stapte uit. Vervolgens opende ze de achterklep van de wagen en liet de twee honden, wit-bruine Engelse Springer Spaniels, eruit springen. Terwijl ze de post uit de brievenbus naast het hek haalde, kwam de buurvrouw aanlopen.

‘Zij hebben het gekocht,’ begon buurvrouw Luiten al van verre te praten, alsof ze niet kon wachten het nieuws te vertellen. Met klompen aan haar voeten en met een schort voor haar geblomde jurk gebonden, bleef het oude vrouwtje hijgend bij de Landrover staan. De honden begroetten haar met gekwispel en besnuffelden haar schoeisel.

‘Is het huis verkocht?’ vroeg Cat verbaasd. ‘Die bouwval? Weet u dat zeker? Wat moeten ze daar nog mee?’

Bij de oude, scheefgezakte woning, die schuin aan de overkant van de T-splitsing stond, liepen verschillende mannen in pak rond met meetlint en klemborden in hun handen. Eén van hen had zelfs een grote bouwtekening bij zich die regelmatig werd geraadpleegd.

‘Platgooien, dat is het verstandigst,’ momperde Ina Luiten. ‘En dat hadden ze al veel eerder moeten doen, als je het mij vraagt. Het is nog een wonder dat het al die jaren overeind is gebleven en niet tot op de grond is afgebrand. Die jongelui van tegenwoordig zijn nergens meer bang voor. Dat heb je toch wel gemerkt met oud en nieuw? Alles waar ze rotjes in kunnen gooien, moet het ontgelden. Niks kunnen ze met rust laten.’

Cat hoorde het gemopper van de oude vrouw niet eens meer. Het was de bekende tirade in de eerste weken van het nieuwe jaar. Vuurwerk, jongeren die zich misdroegen. De berichten in de media bevestigden helaas buurvrouws vooroordelen. ‘Het staat al zo lang leeg, buurvrouw, en al die tijd is er nog niets gebeurd met het huis,’ hield Cat haar voor.

Ina snoof verontwaardigd. ‘Dat komt alleen maar omdat ik een oogje in het zeil houd. Die kereltjes uit de stad weten maar al te goed dat ik meteen de politie bel als ze hier wat te lang rondhangen.’ Ze trok haar sjaal wat dichter om haar hals heen en blies op haar handen om ze warm te houden.

‘Het is alweer veertien jaar geleden dat Wim Looiakkers zijn vader heeft begraven en zelf naar het verzorgingstehuis vertrok,’ vervolgde buurvrouw Luiten. ‘Wim is nou vier jaar dood en al die jaren heeft die boerderij te koop gestaan. Je kunt je toch niet voorstellen dat geen mens het wil hebben.’ Ze schudde niet-begrijpend haar hoofd. ‘Het was vroeger zo’n mooi huis, met van die prachtige blauwe luiken voor de ramen. Wat was Sjaantje trots op haar boerderij. Vanaf het moment dat die twee mannen daar na haar dood alleen achterbleven, is het heel erg hard achteruitgegaan. Maar ik sta er toch van te kijken dat ze het niet eerder verkocht kregen. Wim vroeg vast niet de hoofdprijs. Al zit er natuurlijk wel veel land bij. Dat land wil Bart Suijkerbuik misschien wel kopen, hij pacht het al jaren.’

Cat wist van de pachtingeregeling met de boer die verderop in de straat woonde. Bart liet zijn koeien op het land van Looiakkers lopen en verbouwde er maïs en gras. Zelfs na de dood van Wim Looiakkers was dat zo gebleven. Niemand had hem gezegd dat het niet meer mocht, had Bart verteld toen ze hem daar eens naar had gevraagd.

‘De oude Looiakkers had toch geen familie meer? Als er geen erfgenamen zijn, vervalt het volgens mij aan de staat. Zij zullen vast ook een poging hebben gedaan om het verkocht te krijgen. Ik kan me niet voorstellen dat ze het plat zullen gooien. Volgens mij is het zelfs een monument. Zoiets heb ik eens in de krant gelezen.’

‘Die bouwval een monument? Waarom hebben ze er al die jaren dan niets mee gedaan? Je hebt het vast verkeerd gezien, Cat.’ Ina schudde haar hoofd. ‘Je kunt er niet eens in wónen zoals het nu is. Bij iedere storm houd ik mijn hart vast dat het niet zal instorten.’

Cat was het met haar eens. ‘Het is inderdaad niet bepaald stevig meer. Ik zal eens nakijken of het inderdaad een monument is. Dat moet vast ergens terug te vinden zijn. Ik ben wel blij dat ze er eindelijk eens aan beginnen. Zo’n onbewoonbaar huis voor je deur is ook geen gezicht. Het wordt tijd dat het wordt opgeknapt en dat er weer mensen komen wonen.’

Haar eigen huis stond op de hoek van de T-splitsing van de Manderseweg en de Langestraat. Ina en haar man Mart woonden aan de overkant van de Langestraat, en precies op de kop van de splitsing stond de oude boerderij van Looiakkers, aan de Manderseweg.

Dat de boerderij nog niet eerder aan vandalisme ten prooi was gevallen, kwam vooral omdat de Manderseweg een doodlopende straat was. En natuurlijk door het toezicht van haar overbuurtjes.

De andere kant op kwam de weg uit bij een stuk waar volkstuinjes werden verhuurd en lag bovendien niet op de route van jongeren die terugkwamen uit de stad na een avondje stappen.

De lange, kronkelende poot van de T, de Langestraat, voerde over een slecht onderhouden weg langs de velden naar een ander dorp. Niet direct de snelste en gemakkelijkste weg, waardoor deze vooral gebruikt werd door fietsers, wandelaars, automobilisten die in de buurt moesten zijn, en natuurlijk door de boeren.

‘Heb je enig idee wie het huis heeft gekocht?’ wilde Cat weten.

Ina Luiten schudde haar hoofd. ‘Daar weet ik niks van.’ Opeens kreeg haar gezicht een bedenkelijke blik. ‘Ze zullen er toch geen woonwijk van gaan maken, of een bejaardenflat neerzetten? Die lap grond is groot genoeg om er meerdere huizen te bouwen. En het sluit aan op de weg tussen hier en de wijk.’

‘Dat kan ik me bijna niet voorstellen. Zoiets moet vooraf aangekondigd worden door de gemeente. Bouwvergunningen moet kenbaar worden gemaakt, aangevraagd en goedgekeurd. Het bestemmingsplan moet dan vast ook veranderd worden. Ik zal eens kijken wat ik erover kan vinden. Als ik meer weet, laat ik het u weten,’ beloofde Cat.

Een plotseling opkomende hagelbui maakte een abrupt einde aan hun gesprek. Buurvrouw Luiten holde terug naar huis. Ook Cat haastte zich naar binnen met de post en de rugzak tegen zich aan geklemd. Ze hoefde de honden niet eens te fluiten, die schoten tussen haar benen door de warme en droge keuken in.

Eenmaal binnen werd ze meteen begroet door een paar katten die duidelijk blij waren haar te zien. ‘Hallo lieverds, hebben jullie honger? Jullie zullen nog even moeten wachten,’ zei Cat tegen de honden. ‘Als het gestopt is met hagelen, maken we een rondje. Ik heb niet veel zin om in dit weer te gaan wandelen en jullie vast ook niet.’ Ze richt-

te haar aandacht op de twee katten die zich tegen haar benen drukten en om een aai bedelden. Of om eten...

Alsof de honden haar begrepen, gingen ze naar hun manden en ploften daar tevreden neer. Via het kattenluik in de keukendeur glijpten twee katten naar binnen die miauwend bij het aanrecht bleven wachten tot hun voerbakjes werden gevuld. Jammer voor hen, maar ook zij kregen pas eten als de honden waren uitgelaten.

Cat legde de post op tafel. Rekeningen en folders, die konden beide wachten. Ze vulde de waterkoker om thee te maken, daar was ze nu wel aan toe. Vanwege een grote levering van spullen had ze het vanmiddag te druk gehad om even pauze te nemen. En natuurlijk stond ze net vandaag alleen in de winkel omdat Martine naar de tandarts had gemoeten, zodat ze zichzelf haast in tweeën moest splitsen om ook nog eens de klanten te helpen. Ze was dan ook dolblij geweest met de terugkomst van haar vriendin en collega Martine, zodat ze naar huis had gekund om de honden terug te brengen.

Normaal waren de honden de hele dag in de zaak, behalve op vrijdagavond. Het was vanavond koopavond. Cat bracht dan de honden thuis en verzorgde meteen de andere dieren. Terug in de winkel werkten zij en Martine de rest van de koopavond met hun tweeën. Voor nu kon Martine het wel even alleen af.

Met een kom thee in haar hand ging Cat naar de woonkamer, wachtend op het moment dat het stopte met hagelen. Ze bleef staan voor het grote raam dat uitzicht bood op de T-splitsing. Ook de mannen in pak waren naar hun auto's gevlucht en wachtten daar de bui af.

Wie van hen zou de nieuwe eigenaar zijn? Was het pand daadwerkelijk verkocht of ging de gemeente ermee aan de slag? Werd het platgegooid of moest er een groot project worden gebouwd, zoals buurvrouw Luiten dacht?

Cat had de vorige bewoner, Wim Looiakkers of zijn vader, nooit gekend. Zij had dit huis pas zes jaar geleden gekocht en ze was er inmiddels aan gewend dat de oude boerderij aan de overkant leegstond. Ze kende wel het levensverhaal van de vroegere bewoners, dankzij Ina Luiten.

Na al die jaren dat het leeg had gestaan zou het wel wennen zijn als er nieuwe overburen kwamen wonen op de driesprong, voor

iedereen die in dit hoekje aan de Langestraat en de Manderseweg woonde.

Bart Suijkerbuik zal toch wel weten dat het land verkocht gaat worden, bedacht ze opeens. Hij pachtte de grond al jaren voor een paar grijpstuivers van Looiakkers en de laatste vier jaar van... Tja, van wie eigenlijk?

Buiten hield het op met hagelen. De lucht werd weer wat lichter van kleur, al was de straat nu bedekt met een witte deken van harde korrels. Nog even wachten tot dat was weggesmolten, ze had geen zin in glijpartijen. Cat ging op de bank zitten en dronk rustig haar thee verder op.

Misschien was het nu wel snel gedaan met de rust. Als er gebouwd ging worden, moest er vast eerst afgebroken en gegraven worden. Dat zag ze al helemaal voor zich: bulldozers, graafmachines, grote vrachtwagens die af en aan reden. Niet erg handig zo op een hoek van een toch al smalle weg waar twee auto's elkaar nauwelijks konden passeren.

Zou er geheid moeten worden? bedacht Cat opeens. Dat hoopte ze toch niet. Stel je voor dat haar eigen huisje door al dat geweld scheuren in de muren opliep. Het was al een oud pand waarin ze woonde.

Zes jaar geleden had ze het gekocht en het langzaam opgeknapt tot wat het nu was met overal nieuwe kozijnen met dubbelglas. De buitenmuren had ze laten isoleren; er lag een nieuw dak op. De dakpapel aan de voorkant was eveneens vernieuwd. Ook binnen had zich een hele verandering voltrokken sinds Cat er woonde. De badkamer, keuken en toilet waren in de loop der jaren vernieuwd.

Het was een vijfjarenplan geworden om alles gedaan te krijgen, ook financieel, maar met de hulp van haar vader en vrienden was het haar gelukt om er een comfortabele woning van te maken.

Het huis was niet bijzonder groot. De keuken was ruim genoeg met plaats voor een kleine tafel, de woonkamer was compact en knus. Boven bevonden zich maar twee slaapkamers en een kleine badkamer, maar de grond die erbij zat, had voor Cat de doorslag gegeven.

In de ruime wei achter het huis, aan de wegzijde omzoomd door een hoge ligusterhaag, was een kleine stal gebouwd, zodat ze haar pony's daar naar hartenlust kon laten lopen. Het waren twee paard-

jes die ze had kunnen redden van een baas die hen verwaarloosde. Ook een paar overbodig geworden geiten hadden hier een plekje gekregen.

Mogelijk kwam er zelfs nog een hangbuikzwijntje bij dat gevonden was langs de kant van de weg. Waarschijnlijk was het dier buitengezet door iemand die geen zin meer had om voor haar te zorgen. Het dier verbleef nu nog in het dierenasiel in afwachting van de komst van de eigenaar, maar als die niets van zich liet horen, mocht Cat het zwijntje komen ophalen.

Het dierenasiel en de plaatselijke dierenkliniek wisten haar te vinden als het ging om dieren die niemand meer wilde hebben. Cat ving ze op en zorgde ervoor dat ze een goed tehuis kregen, bij haar of bij vrienden en kennissen.

Vroeger was het haar droom geweest om dierenarts te worden. Dat bleek helaas te hoog gegrepen. Het alternatief was werken in een dierenwinkel geworden, die ze een aantal jaar geleden zelf mocht gaan runnen, omdat haar baas een tweede vestiging opende in de stad. Dat ze door haar inzet voor de winkel en de verwaarloosde dieren soms een keuze moest maken tussen deze verschoppelingen en haar vriend, moest vooral laatstgenoemde voor lief nemen.

De dieren wonnen het tot nu toe altijd.

Cat zat op haar hurken voor een schap en vulde de dozen met vogelvoer bij. De winkeldeur ging open en een vrolijk belletje klonk. Vanachter het schap kon ze nog net een paar mannenschoenen binnen zien komen. Een klant. En dat net voor sluitingstijd. 'Ik kom zo bij u, meneer,' riep ze zonder zich op te richten.

Geen antwoord. Dan niet.

Ze kwam omhoog en sloeg wat stof van haar broek af. Opeens gleden er een paar armen om haar middel. Cat slaakte een gillette van schrik. Die verdween echter al snel bij het zien van de ring die aan een van de handen zat. 'Alex!' wist ze meteen. 'Wat doe jij hier nu weer?' Ze draaide zich met een verraste lach op haar gezicht om en keek in het vriendelijke gezicht van haar vriend. 'Je zou toch vanavond pas komen?'

'Ik wilde je een keer verrassen. Je bent toch bijna klaar hier? Ik zag dat er een nieuw restaurant in het centrum is geopend. Laten we daar

gaan eten.' Alex sloeg zijn armen om haar heen en kuste haar.

Cat gaf zich over aan dit korte romantische intermezzo. Normaal wilde ze geen geflikflooi in de zaak, maar er waren nu toch geen klanten in de winkel. 'Lief bedacht, maar ik vrees dat dat niet zal gaan. Ik moet de honden nog uitlaten en de rest van de beesten eten geven als ik hier klaar ben.' Ze maakte zich los uit zijn armen en pakte de lege dozen bij elkaar om ze naar het magazijn te brengen.

Alex liep met haar mee. 'Dan gaan we toch uit als je die dieren tuin van je hebt verzorgd. Zo lang ben je daar toch niet mee bezig?'

'Ben je vergeten dat ik vanavond een vergadering heb? Hij begint vroeg en zal vast niet zo lang duren, al zal het wel tegen negen uur zijn voordat ik weer thuis ben. Daarom zou je ook pas vanavond komen.'

'Kun je niet een keer overslaan?' smeekte Alex.

'Nee, dat kan echt niet.' Cat lachte om het zielige gezicht dat hij trok. Ze zette de dozen in een hoek van het magazijn en draaide zich naar hem toe. 'Dat had ik je toch gezegd? Je kunt een boterham meeeeten. Ik kan ook wel een blik soep opentrekken als je wilt, maar dan houdt het op.' Als ze na haar werk nog weg moest, maakte ze niet zo veel drukte van het eten. Aangezien het vaak voorkwam dat ze in de avonden nog iets te doen had, gebeurde het nogal eens dat ze snel wat gemakkelijkjes at. De kant-en-klaarmaaltijden uit de supermarkt en gevulde salades waren dan ook absoluut aan haar besteed.

Cat sloot de kassa af en deed de deur van de winkel op slot. Ze liet de ijzeren rolluiken zakken en knipte het licht uit.

Alex stak zijn arm door de hare en samen liepen ze naar de parkeerplaats, nadat Cat ook de achterdeur had afgesloten.

'Rijd je met me mee? Of ga je terug naar huis?' vroeg ze toen ze bij haar auto was gekomen.

'Ik ga wel met jou mee en ga voor de boterham met soep. Ik heb mijn laptop bij me, zodat ik nog wat kan werken in de tijd dat jij weg bent. Een man moet er wel iets voor overhebben om bij jou te zijn.'

'Gezellig, dan zijn we na die vergadering toch nog even samen. Je bent een schat.' Ze drukte nog een kus op zijn wang en stapte in de Landrover. Cat reed de parkeerplaats af en Alex volgde haar in zijn eigen auto.

Hij was chemisch analist bij een farmaceutisch bedrijf en had net

als zij altijd wel iets te doen in de avonduren. Ze hadden al een paar jaar een rustig voortkabbelende relatie. Omdat hij in een andere stad, zeventig kilometer verderop, woonde en werkte en zij niet wilde verhuizen vanwege haar dieren en de winkel, was het voor hen bijna vanzelfsprekend geweest dat ze apart bleven wonen. Daar hadden ze niet eens over hoeven discussiëren.

Misschien zat de liefde ook niet zo diep dat ze er hun vrijheid voor wilden opgeven. Daar piekerde Cat maar niet te vaak over. Ze nam het zoals het kwam. Alex bleef in de weekends vaak genoeg bij haar slapen, ook al moest ze op zaterdag weer vroeg op voor de winkel. Bij hem was ze minder vaak. Ze kon de dieren immers niet zo lang alleen laten.

Bart Suijkerbuik wilde best voor haar beesten zorgen als ze eens een paar dagen weg moest, of met vakantie ging. Van zijn goedheid wilde ze echter niet te pas en te onpas gebruikmaken. Hij had het immers druk genoeg met zijn eigen melkveebedrijf.

Zoals het nu ging, vonden Alex en zij het beiden prima, voor zover Cat wist. Zo behielden ze allebei hun vrijheid en regelmatig was daar het gezelschap van een geliefde. Cat zou het ook niet anders willen. Ze dacht niet dat ze dag in dag uit een man om zich heen zou kunnen verdragen. Er waren al genoeg dieren en mensen waarmee ze rekening moest houden.

Amper een maand later stonden er 's morgens om halfacht opeens een bulldozer, een kraanwagen en een lege kiepwagen in de straat. Een groot bord met de naam en telefoonnummer van een aannemer uit de stad erop, was in de berm geplant. Felle lampen beschenen de weg. Het zware geluid van de wagens wekte vast iedereen uit zijn slaap.

Cat zag dat alles met lede ogen aan toen ze naar buiten ging om de honden uit te laten. Het bouwgeweld begon kennelijk vandaag. Gelukkig was zij overdag bijna nooit thuis en zou ze er waarschijnlijk weinig last van hebben.

Die man liet er in ieder geval geen gras over groeien. Een week geleden had in het plaatselijke krantje gestaan dat er een bouwvergunning was aangevraagd. Die was nog lang niet goedgekeurd, dat wist ze zeker. Vanaf het moment dat ze de aanvraag had zien staan,

hield ze ook de goedgekeurde projecten in de gaten. Hij nam dus doelbewust het risico dat zijn aanvraag werd afgekeurd, óf hij wist zeker dat niemand er bezwaar tegen had.

Cat had nog een keer gezocht naar het stukje in de krant dat het pand een monument zou zijn, maar dat had ze nergens meer kunnen vinden, zelfs niet op de internetsite van de krant. Toch wist ze zeker dat ze er iets over had gelezen.

Sinds die keer dat die mannen metend en keurend aan de overkant hadden rondgelopen, was er geen enkele activiteit meer geweest, anders had ze dat vast wel van buurvrouw Luiten gehoord. De oude vrouw hield haar over het algemeen ongevraagd van dergelijke gebeurtenissen op de hoogte.

Cat liet de honden buiten. Ze wandelde over de doodlopende weg met haar kraag hoog opgezet tegen de kou en haar handen diep in haar zakken gestoken. Wolkjes stoom ontsnapten uit haar mond. Het was echt koud vanochtend. Het had opnieuw gevoren. Dit was vast niet het juiste moment om te beginnen met bouwen, meende zij, maar wat had zij nou verstand van bouwen?

Toby en Semmie trokken zich niets aan van de kou. Ze genoten van de vrijheid en renden vrolijk achter elkaar over de weg. De bomen waren nog altijd kaal, de grond hard bevroren. Een dappere merel scharrelde in de berm op zoek naar iets eetbaars.

Nieuwe vetbolletjes ophangen, maakte Cat een mentale aantekening. Niet vergeten. De netjes waren helemaal leeggegeten door de hongerige vogels. Ze deed er niet alleen die kleine gevleugelde vriendjes een plezier mee, maar ook zichzelf. Het was telkens weer een genot om te zien wat voor bijzonders er op die aanvulling van hun karige maal afkwam.

Cat liep langs de boerderij van Suijkerbuik. In de grote woonkeuken brandde een lampje, verder was het woonhuis nog donker. Vanuit de stallen was het geluid van koeien te horen.

Bart kwam juist naar buiten. 'Môrgé, Cat. 't Is behoorlijk koud vanochtend,' groette hij haar. Hij blies in zijn handen om ze op te warmen.

Bart had een grote gebreide sjaal om zijn hals geknoopt en zijn pet ver over zijn oren getrokken, zodat er van zijn weelderige bos zwart haar niet veel te zien was. Hij droeg een dik jack over zijn overall en

groene rubberlaarzen aan zijn voeten die nu al sporen van mest droegen.

Cat bleef staan. ‘Het heeft volgens mij weer flink gevrozen. Hoe gaat het met de jonge katjes?’

Een paar dagen geleden had Bart een nest met jonge katten in een hoek van de stal ontdekt. De moederpoes was in geen velden of wegen te bekennen en was vermoedelijk doodgereden of door een andere oorzaak overleden. Hij had haar in ieder geval niet kunnen vinden. De kittens waren niet ouder dan een dag of vijf en zouden vast en zeker van de honger en kou gestorven zijn als de jongste zoon van Bart zich niet over het nest had ontfermd. Bart was over het algemeen niet zo gevoelig als het om zwerfkatten ging die hij voornamelijk op de boerderij duldde omdat ze muizen vingen. Dit keer had hij toegegeven om zijn zoon een plezier te doen.

‘Volgens mij gaat het wel goed. Tom staat zelfs ’s nachts op om ze de fles te geven,’ wist Bart. ‘Kom je vandaag nog even naar ze kijken als je tijd hebt? Bij eentje blijven de oogjes dichtzitten en hij niest constant.’

Hoewel Cat geen dierenarts was, had ze voldoende gezond verstand en ervaring om dit soort kleine problemen te verhelpen. En als het nodig was, kwam er een echte dierenarts aan te pas. Ze knikte dan ook. ‘Voordat ik naar de zaak ga, kom ik wel even aan. Martine opent vandaag de deur, dus dat kan best. Heb jij trouwens nog iets gehoord over het land van Looiakkers? Er staat nu al behoorlijk wat groot materieel. Het lijkt erop dat ze vandaag beginnen.’

‘Dat zou me niks verbazen. De koop is rond. Voor mij ook. Ik mocht het land voor een klein prijsje overnemen. De buitenste weilanden, die ik toch al gebruikte voor de koeien en de maïs, heb ik gekocht. Het land dat direct rondom het huis ligt, wordt eigendom van de nieuwe eigenaar.’

‘Enig idee wie het heeft gekocht en wat er gebouwd wordt?’ vroeg Cat nieuwsgierig. ‘In de krant stond dat het om een woonhuis met een dubbele garage gaat.’

‘Dat heb ik ook gelezen. Wie het is, lijkt niemand te weten. Zelfs de aankoop van de grond heb ik via de makelaar afgehandeld. De aannemer zal er vandaag wel zijn. Vraag aan hem wie er komt te wonen,’ opperde Bart.

‘Misschien doe ik dat wel. Ik zal de honden eerst eens achterna-
gaan. Tot straks.’

De grond was bouwrijp gemaakt, de fundering uitgezet en gestort. Vanwege de aanhoudende regen was het terrein, dat toch nog een behoorlijke lap bleek te zijn, in een ware modderpoel veranderd. De eerste contouren van het nieuw te bouwen huis werden al zichtbaar. Een deel van de oude boerderij was blijven staan en sloot aan op de zijkant van het uitgezette perceel. Dat duidde er in Cats ogen toch op dat het een monument was en dat niet alles zomaar gesloopt mocht worden. Dan had ze het toch goed gelezen, ook al vond ze er nu niets meer over terug.

Cat mat met haar ogen hoe groot het huis ongeveer zou worden, terwijl de honden snuffelend naar lekkere luchtjes in de berm op en neer liepen.

‘Wat een lap. Daar kunnen gemakkelijk twee huizen worden gebouwd,’ mompelde ze. Het was vast iemand met veel geld die hier zijn droomhuis bouwde, waarbij het haar niets zou verbazen als er slechts twee mensen in kwamen te wonen. Konden ze fijn verstop-
pertje met elkaar spelen in een kast van een huis.

‘Hé, mop, ga ergens anders staan dromen! En neem die wandelende schijtbakken mee voordat ik ze overhoop rij,’ klonk het opeens achter haar.

Een zwarte, lage wagen was midden op de weg gestopt en het zongebruinde hoofd van een man stak uit het autoraampje. ‘Schiet eens op, mens. Denk je dat ik uren de tijd heb?’ ging hij op boze toon verder.

‘Een beetje vriendelijker mag ook wel,’ reageerde Cat, niet gewend aan dergelijk taalgebruik.

Hij kwam niet hier uit de buurt, dat hoorde ze wel. Toch liep ze een stukje verder zodat hij zijn wagen tot voor het hek kon rijden. Dat maakte hij open en schoof het opzij, vervolgens stapte hij weer in en reed over de stalen grondplaten het terrein op.

Jammer, hij zette zijn auto op die platen en waagde zich niet in het modderige deel van het bouwterrein. Ze had graag gezien dat hij zijn duur uitziende wagen vastreed in de modder. Dan zou hij toch een paar toontjes lager moeten zingen als hij hulp van haar of van een

van de buren wilde krijgen om die luxe bak los te trekken.

De man stapte uit en toen gebeurde waar Cat op had gehoopt. Hij had de breedte van de plaat verkeerd ingeschat en zakte meteen tot zijn enkels in de modder weg. Vloekend en tierend trok hij zijn voeten los uit de modder en haastte zich naar een droger stuk grond. Cat verborg haar lach achter haar hand.

‘Kun je het zien? Loop toch door, trut!’ schold hij op harde toon. ‘Je heb hier niks te zoeken! Wegwezen!’ Zijn hoofd was vuurrood van kwaadheid en hij zwaaide woest met zijn vuist.

Wat een vervelende kerel. Hoofdschuddend liep Cat door. Als dat de nieuwe overbuurman zou worden, kon ze haar lol nog op. Wat een chagrijn was dat. Zou hij tegen iedereen zo tekeergaan of alleen tegen vrouwen?

Ze had hem nog niet eerder bij het huis gezien, maar wie zou hij anders moeten zijn dan de eigenaar? De aannemer kende ze nu wel; dat was een wat dikkere man met een bril op. Niet dat hij nu zo welbespraakt was, maar hij schold je tenminste niet uit als je belangstellend stond te kijken.

Cat ging naar binnen en gaf de honden eten. Vanachter het grote raam in de woonkamer zag ze de nieuwe overbuurman nog een poosje verder ploeteren in de modder. Met een tekening in de hand liep hij over het bouwterrein, waarna hij begon te bellen. Ze kon niet horen wat er precies werd gezegd, maar ze begreep uit de harde toon van zijn stem dat hij niet blij was. Uiteindelijk stapte hij weer met zijn bemodderde schoenen in zijn auto en reed achteruit het terrein af.

Wat een onaangename man was dat. Cat hield er de hele avond een vervelend gevoel aan over.

Cat en Alex zaten buiten en genoten van de avondzon. Het was een uitzonderlijk warme dag geweest voor april en nu heerlijk toeven op het terras achter het huis. De ligusterhaag zorgde ervoor dat de wind hier geen vrij spel had. De lucht was zwanger van de zoete geur van de magnolia die in de tuin aan de overkant van de straat vol in bloei stond.

De honden lagen tevreden naast de stoel van hun bazin en een van de katten hield vanaf het dak van de stal de omgeving in de gaten. De rest zwierf in en om het huis rond.

‘Het gaat toch ook razendsnel met zo’n prefabhuis. Wanneer gaan de nieuwe bewoners erin?’ wilde Alex weten. ‘Dat kan nooit lang meer duren.’

Door het tuinhok konden ze vanaf het terras het nieuwe huis zien dat inderdaad van buiten klaar was. Hopelijk zette die kerel nog een haag of een schutting om zijn terrein heen als het huis helemaal klaar was. Cat had er geen behoefte aan straks voortdurend met die vervelende gast geconfronteerd te worden. Ze haalde met een ongeïnteresseerd gebaar haar schouders op. ‘Ik heb geen idee. Het is wel een kast van een huis. Ik hoorde van Bart dat er ook een zwembad in de tuin wordt uitgegraven. Hij kan dat precies volgen vanaf de weilanden.’

De echte bouwactiviteiten waren voorbij. Vrijwel dagelijks stonden er nu busjes en wagens van bedrijven op het terrein die de binnenkant voor hun rekening namen. De muren van de dubbele garage moesten nog worden afgesmeerd, dan was alles klaar voor zover Cat dat kon beoordelen. Er was een bedrijf met de aanleg van de tuin bezig, waarschijnlijk ook met dat zwembad. Alles ging even snel. Het zou vast geen maanden meer duren voordat de bewoners er in konden.

‘Een zwembad? Toe maar. Nou ja, de tuin is er groot genoeg voor.’

Aan drie zijden van het huis was nog zeker een meter of twintig grond over en aan de achterkant van het huis was de tuin bijna zestig meter diep. Al met al een flinke lap grond om iets mee te kunnen doen.

‘Weet je al wie de eigenaar is?’ vroeg Alex. ‘Die zal zich toch wel een paar keer hebben laten zien?’

‘Ik vrees dat het die bullebak is waarover ik je vertelde,’ antwoordde Cat met een zucht. ‘Hij is er regelmatig om de vorderingen in de gaten te houden en vooral om iedereen flink op te jagen om nog sneller te werken. Zijn humeur is nog altijd ver beneden peil. De honden lusten er geen brood van zoals hij tegen die werklui tekeergaat. Laatst zag ik dat hij ook twee kinderen bij zich had, een jongen en een meisje. Een vrouw heb ik nog niet gezien, maar dat verbaast me niets. Niemand wil toch bij zo’n blaaskaak blijven?’ Cat grinnikte even. ‘Buurvrouw Luiten loopt volgens mij de hele tijd met dopjes in haar oren om dat gebulder maar niet te horen. Zodra die zwarte bak van

hem in de straat verschijnt, gaat zij demonstratief naar binnen.’

Alex trok een grimas. ‘Daar zal hij vast geen boodschap aan hebben.’

‘Ik heb hier en daar eens geïnformeerd en zelfs een naam boven water kunnen krijgen.’ Cat reikte naar haar wijnglas en nam een slokje.

Alex draaide zich naar haar toe en keek haar belangstellend aan. ‘Echt? Vertel op, wie is het? Daar ben ik toch wel benieuwd naar. Wat voor man is hij? Zo te horen verwacht jij er niet veel goeds van.’

Ondanks haar antipathie tegen de man wilde Cat wel alles van hem weten en was ze gaan zoeken naar de naam die Bart een keer had laten vallen. ‘Volgens Bart heet hij Paul van Andel. Geen lekker heerschap als je het mij vraagt én als ik de berichten op internet mag geloven. Hij heeft een paar goedlopende bedrijven en opereert volgens een artikel dat ik tegenkwam op het randje van de wet. Hij had ook een belbedrijf. Je weet wel, van die lui die je op de meest onmogelijke momenten lastigvallen met vragen over je hypotheek en die je een nieuwe energieleverancier proberen aan te smeren. Hij heeft er een hoop geld mee verdiend en dat bedrijf vervolgens goed kunnen verkopen.’

‘Dat klinkt interessant.’

‘En dan is er ook nog iets met subsidie die hij heeft gekregen omdat een deel van het oude huis een monument was. Daar zie je nu dus helemaal niets meer van. Het nieuwe huis is er helemaal omheen gebouwd.’

Alex maakte een minachtend gebaar met zijn hoofd. ‘En het oude deel is natuurlijk tijdens de bouw ingestort. Het bekende trucje om toch geld los te krijgen en waar niet veel tegen te doen valt.’

‘Zoiets zal het wel zijn. De voorkant ziet er wel hetzelfde uit als het oude huis, al is het een flink stuk groter, maar van het oorspronkelijke huis zie je helemaal niets meer. De voorzijde is in dezelfde stijl opgetrokken, met luiken bij de ramen en een rieten dak, de achterkant is totaal anders geworden met van die grote tuindeuren en ramen tot op de grond. Hij heeft de grond trouwens helemaal niet gekocht, maar schijnt het geërfd te hebben. Hij blijkt in de verte nog familie te zijn van Wim Looiakkers.’

‘O ja? Van wie weet je dat?’

Wie is die Paul van Andel, en wat heeft hij voor plannen met het bouwvallige huis aan de overkant?

Cat heeft zes jaar geleden een huis gekocht met een lap grond, gelegen aan een rustige straat. Het bouwvallige huis aan de overkant, dat al leegstaat sinds Cat hier woont, wordt met de grond gelijk gemaakt nadat het is gekocht door de rijke Paul van Andel. Cat snapt het niet: was dat pand geen monument? Ze vertrouwt die Paul voor geen cent, ook al omdat hij niet bepaald vriendelijk doet. Maar hoe langer ze tegenover elkaar wonen, hoe meer ze tegenover elkaar ontdooien.

José Vriens is een van de populairste familieromanauteurs van Nederland. Ze schrijft graag over relaties en vooral over de misverstanden die tussen mensen in kunnen staan. *Het huis aan de overkant* is hier een goed voorbeeld van, en het leest als een trein.

Z&K

ISBN 978 94 0190 974 7 NUR 344

9 789401 909747

www.romanserie.nl